

Júlia

Anna Cleary

Egy pár balettcipő

Az ördög vigye el ezeket a hangoskodó szomszédokat! – dühöng Amber, miközben becsönget a szemközti lakásba, hogy panaszt tegyen a rockzenekar lármázása miatt. Amikor azonban kinyílik az ajtó, a legszexibb pasit pillantja meg, akit valaha látott. Guy is alaposan megbámulja a balett-táncos lányt, mert még életében nem látott ilyen kecses lábat. Ölelések helyett azonban végtelen szócsaták veszik kezdetüket...

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Books S.A. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői, színhelyei és történései kitaláltak. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal, illetve üzleti vállalkozással, eseménnyel vagy hellyel való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

© Ann Cleary, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A JÚLIA 555. eredeti címe: *Keeping Her Up All Night*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

Kép: iStockphoto
ISBN 978-963-538-771-7
HU ISSN 0864 9235

A Júlia a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

- *Kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sára Szabó Mária
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *Fax:* +36-1-488-5584; *E-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia

ROMANA

Szívhang

TIFFANY

BIANCA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomás: AS-Nyomda Kft. Szilády Üzem
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
Megrendelés száma: 400305
Nyomtatás időpontja: 2014/12.
Felelős vezető: Futó Imre ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Guy Wilder feladta a hajsztát. Nem érdekelte egyetlen nő sem, hiszen először mindegyik örök hűséget esküdött, majd nyomtalanul eltűnt az életéből. Helyette inkább dalszövegekben élte ki az érzelmeit. Tulajdonképpen egész jól érezte magát szingliként. Napközben a cége fejlesztésén dolgozott, esténként komponált, és a *Blue Suedes* nevű zenekar játszotta a számait.

A bandában nagy lehetőségek rejtettek, még ha a srácok néha szörnyen ízekre szedték is a dalokat. Így aztán megengedte, hogy bekvártélyozzák magukat a nagynénje lakásába, amely a *Kirribilli Mansions* Bevásárlóközpont közelében állt, amikor kiderült, hogy nincs hol gyakorolniuk. Jeannek biztosan nem lett volna kifogása ellene. Atmenetileg egyébként is őt bízta meg a lakás felügyeletével.

A zenekar meglehetősen vad számokat játszott, így Guy eléggé aggódott a zajsztint miatt. Amikor a srácok a hangszereikkel felpakolva benyomultak az ajtón, vetett egy aggódó pillantást a szomszédos lakás bejárata fölötti Tiffany stílusú ablakra, de amögött sötétség honolt.

Az alváshoz még túl korán volt. Honnan sejtette volna, hogy van otthon valaki?

Guy pizzát rendelt, de ő és a fiúk hamarosan annyira belemerültek az új dalba, hogy többé már egyikük sem gondolt a vacsorára. Éppen emiatt azt sem hallották meg, amikor valaki csengetett.

Végül Guy, aki a nagynénje zongorájánál ült, mégis felneszelt, félbeszakította a próbát, és az ajtóhoz sietett. A pizzafutár a szomszéd lakás ajtaja előtt állt.

– Nem rendeltem pizzát – mondta a nő telt, dallamos hangon. – Esküszöm! Próbálja meg szemben! Ott, ahonnan ez a zenebona hallatszík. Habár valószínűleg még egy légkalapács is kevés lenne, hogy azok az alakok meghallják.

Guy megköszöri a torkát. A nő azonnal megpördült és ránézett. Komoly pillantású, ibolyakék szemét hosszú, sötét pillák keretezték, magas arccsontja volt, és szív alakú arca. A szája pedig csókolni való – puha és valószínűleg édes.

Elbűvölő – ez volt Guy első gondolata. A nő valamivel kevesebb mint egy

méter hetven centi magas volt, ha nem csalt a szemmértéke. Hosszú, sötét, selymesen csillogó haja lófárokba volt kötve, és a lába... álomszép volt. A pólója szintén mesés domborulatokat rejtett. Rövid, áttetsző szoknyácskát és balett-cipőt viselt.

Szigorú tekintettel végigmérte őt, Guy pedig válaszul elmosolyodott.

– Azt hiszem, ez itt az enyém. – Gyorsan a pizzafutár kezébe nyomott néhány bankjegyet, majd a dobozok után nyúlt. – Kösz, cimbora! A visszajárót tartsa meg!

A fiú megköszönte, majd otthagya őket.

– Kérem, ne haragudjon a zavarásért, Miss...

– Amber O’Neill. Nyilván fogalma sincs róla, milyen erősen terjed a hang ezekben a vékony falú lakásokban. Mintha még fel is erősítené valami a zajokat.

Guy kérdően felvonta az egyik szemöldökét.

– Á, érdekes! Egyedülálló akusztika. Köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmemet.

Az ibolyakék szempár valósággal lebilincselte. És ez a szexi száj... Guy érezte, hogy a teste egyértelműen reagál. Már rég volt, hogy utoljára...

Szemmel láthatólag a nő immúnis volt a büverejével szemben, mert keményen összeszorította a száját.

A férfinak esze ágában sem volt, hogy hagyja magát leszidni csendháborítás miatt este fél kilenckor, de valamiért szórakoztatónak találta a helyzetet.

Talán javasolhatná a lánynak, hogy fektesse a térdére és fenekelje el büntetésképpen. Inspiráló lenne... És a nő éppen itt lakik a szomszédban. Milyen kényelmes!

Hirtelen azon kapta a lányt, hogy villámgyorsan felméri őt. A tekintete végigsiklott a mellkasán és a karján, egészen az övcsatjáig, és egy kicsit annál is lejjebb. Guy azonnal észrevette a tekintetében villanó érdeklődést. Pandora szelencéjét résnyire nyitották, és ez nyugtalanító lehetőségekkel kecsegtetett.

A férfi határozottan ellenállt a rátörő vágynak, sarkon fordult és eltűnt nagynénje lakásában. A zárt ajtó mögött először is össze kellett szednie magát valamennyire, csak azután döbönt rá, milyen képtelenül viselkedett. Ingerülten feltépte az ajtót.

De már elkésett. A folyosó üres volt.

Amber levegő után kapkodva állt a nappalija tetőablaka alatt, és próbált viszatalálni a korábbi hangulatához. Újra felcsendültek a *Clair de Lune* éteri dallamai. Szokás szerint minden egyes hang elvarázsolta. Spicbe állt, a tetőablakon beszüremelő holdfény felé nyújtotta a kezét, de bármennyire is igyekezett, hogy a

zenét visszaadja a mozdulatain keresztül – *arabeszk, arabeszk, glissé* – a varázs szertefoszlott. Készakarva tönkretették!

Mérgesen leállította a zenét, és azon töprengett, mikor dühítették fel ennyire utoljára. Semmi értelme nem volt ilyen lelkiállapotban tovább táncolni. A szomszéd lakásból még mindig betolakodott hozzá a szörnyű láрма, még ha most már egy árnyalattal halkabban is. Mégis hogyan verhetné ki így a férfit a fejéből?

Nem a szája vagy a szűk farmere miatt volt. Hiszen Amber hozzászólt a jó felépítésű pasik látványához. Igazából elege is volt mindegyikből. Nem is a férfi szemén múlt. Elvégre ő már huszonhat éves volt, épp elég nagy, szürke, nevetőráncokkal körülvelt szemet látott már életében.

Nem, inkább a gúnyos tekintet volt az oka. Látszott rajta, hogy az illető jól szórakozik, és önelégülten azt feltételezi, van közöttük valami, csak mert az egyikük férfi, a másikuk pedig nő. Annyira el volt telve magával, hogy köszönés nélkül otthagya őt, és ismét eltűnt a lakásában.

Amber megszabadult a balettcipőjétől, és visszamászott az ágyába. Feszülten forgolódott. Alváásra gondolni sem lehetett. Ébren tartották a pénzzel, az üzlettel és a felújítási munkálatokkal kapcsolatos gondjai. Új és hasonlóan nyugtalanító gondolatai is támadtak – gondolatok a magányról és pimaszul mosolygó férfiakról.

Késő délután a bevásárlóközpont másik végében lévő *Fleur Elise*-ben általában nem volt nagy mozgás. Ma még egyetlen vevő sem járt az üzletben. Három álmatlanul töltött éjszaka után Amber legszívesebben szunyókált volna egyet a hátsó szobában, amelyet a csokrok kötésére használt. Sajnos Ivy, a könyvelő, akit a bolttal együtt az anyjától örökölt, meggátolta ebben.

– Csökkentened kell a költségeidet, Amber! Figyelsz rám egyáltalán?

A lány összerendezte. Ivy átható hangja még egy ablaküveget is képes lett volna megrepeszteni. Amber fáradtan hajtotta le a vágóasztalra a fejét. Egyre jobban gyötörte a szomszédja rovasára írható alváshiány. Már két napja lüktetett a halántéka. Talán Ivy elhallgat, ha egyszerűen úgy teszek, mintha nem hallanám, gondolta Amber reménykedve. Most túlságosan is kimerült volt ahhoz, hogy a könyveléssel bíbelődjön. Egyedül az érdekelte, hogy Jean lakásában abamaradjon végre a zenebona, amit az a fickó rendezett minden áldott éjszaka.

A lány összeszorította a fogát. Hallatlan! Az a tuskó majd felfalta a tekintetével. És ott volt még az a pimaszul szexi mosolya is... Minél hamarabb hazatér Jean és Stuart a nászútjáról, annál jobb.

A férfi viselkedése egyértelműen arra utalt, hogy mindegy neki, melyik szoknya után fut. Olyan, mint Amber apja. Egy önző nőcsábász.

A lány a karjára hajtotta a fejét. Az egyik dal, amelyet a banda fáradhatatlanul gyakorolt, nem akart kimenni a fejéből. A pasi még a reggeli tusolás közben is vidáman fütyörészte a dallamot, miközben Amber egy forró fürdő segítségével próbált ellazulni a kádjában.

Jean igazán figyelmeztethette volna!

– Vissza kell fognod a kiadásokat! – Ivy éles hangját sajnos már nem lehetett figyelmen kívül hagyni. – Javaslom, hogy kezd a dolgot Serenával.

Amber rémülten kapta fel a fejét.

– Mi? Csak nem arra célzol, hogy el kellene bocsátanom Serenát?

– De igen. Kivéve persze, ha máson is tudsz spórolni.

– De Serena az egyetlen képzett virágárusunk! Mivel csak nemrég született meg a kisbabája, még nem tud teljes munkaidőben dolgozni. De ez azonnal megváltozik, amint sikerül találnia valakit a gyerek mellé. Különben is, szüksége van az állásra.

– Ez nem egy jótékonysági egyesület – morgolódott Ivy. – Bizonyára mindjárt rákezed, hogy nyitassuk ki az oldalajtót az utca felőli oldalon, és költsünk egy vagyont a felújításra.

Amber dühbe gurult. A *Fleur Elise* az ő üzlete volt, az anyjától örökölte. Ivnak nincs döntési joga!

Csak nehezen tudott uralkodni az indulatain. Éppen arról tanult a vállalkozóknak szóló tanfolyamon, hogy konfliktushelyzetekben az embernek meg kell őriznie a nyugalalmát. Ezért többször mélyen beszívta, majd kifújta a levegőt, míg le nem higgadt kissé.

Az anyja nagyra tartotta Ivy képességeit a költségcsökkentés terén. Ambernek azonban fogalma sem volt arról, hogyan vezessen az ember virágboltot virágok nélkül. Bár még a tanfolyam elején járt csak, ösztönösen érezte, hogy Ivy garaszkodása nem jó stratégia. Hiszen a vevőket csak finom virágillattal és színes virágokkal lehetett becsalogatni. Pipaccsal, tulipánnal, tátikával, ibolyával, nárcisszal, nefelejccsel és tengernyi rózsával.

Tökéletesen éber állapotban soha nem bocsátkozott volna vitába Ivyval. A nőnek mindenről megvolt a véleménye, amiből jottányit sem engedett.

– Hitel felvételét fontolgom – jegyezte meg Amber ásisozva.

Ivnak rémülten elkerekedett a szeme.

– Teljesen elment az eszed, gyermekem? – csattant fel mérgesen. – És miből akarod kifizetni, ha elmaradnak a vevőid?

– Miféle vevők? – Ambert bosszantotta, hogy egy nagymama módjára öltözködő, ugyanakkor mindössze harmincnyolc éves nő gyermeknek nevezi. – Ezt

mindenképpen most kell megbeszelnünk, Ivy? Rémesen fáj a fejem – nyögött fel.

Különbén is szeretett volna magára maradni a gondolataival. A férfiakról és az árulásról. A szerelemről és a szenvedésről. Meg a viszonzatlan szenvedélyről. Habár képtelen lett volna megmagyarázni, miért éppen ezek a dolgok foglalkoztatták, amikor halálosan fáradt volt, de három napja másra sem tudott gondolni. Pont mióta a faragatlan szomszédjával megismerkedett.

Pedig nem is találta őt annyira ellenállhatatlannak. Oké, azért szexi volt a maga nyers, szakadt módján. A farmerja például tűzre való volt, az ősrégi póló pedig, amelyben tegnap a péknél látta, úgy nézett ki, mintha valaki le akarta volna tépni róla. Bizonyára éppen egy kétségbeesett nő, aki alig várta, hogy...

Órá ez persze nem vonatkozik. Ő nem volt kétségbeesett. Pusztán csak kissé túlfűtött, és történetesen a napbarnított, nedvesen csillogó bicepszű férfiakat különösen vonzóknak tartotta.

Pont mint Eustacia Vye. Ezt a regényhősnőt tegnap fedezte fel egyik titkos felderítőútján az üzletben. Ha Ivy nem ragaszkodott volna hozzá, hogy ma délután segítsen neki, akkor Amber most is éppen az izgalmas fejezeteket bújta volna. Am jelenleg a könyv a titkos rejtekhelyén lapult, egy cserép páfrány mögött.

Az érzéki és szenvedélyes Eustacia Wessex erdeiben sétált, és már attól is felizgult, ha egy ág végigsimított a karján.

Csak én nem vagyok annyira gyönyörű és elbűvölő, mint ő, gondolta magában Amber józanul. Kivéve, amikor túllbe és tollakba öltözve táncol a színpadon. Olyankor ugyanis ellenállhatatlanul bájos volt.

Akárcsak Eustacia, ő is vágyott az érintésre, a becézésre. Szó szerint ki volt éhezve rá. De ő az ágakkal szemben egyértelműen a férfikezeket részesítette előnyben.

Egy hangos csettintés szakította félbe az álmodozását.

– Csak nem előlem rejtegetted ezeket a számlákat, Amber? – Ivy gyanakvóan méregette.

A lány érezte, hogy elvörösödik.

– Természetesen nem! Egyszerűen csak megfeledkeztem róluk. Figyelj, Ivy, ma tényleg nem érzem elég erősnek magam ahhoz, hogy a könyveléssel foglalkozzam.

Azonban Ivy nem ismert kegyelmet. Ha sikerült belemélyesztenie valamibe az apró fogait, akkor nem volt menekvés. Hadonászni kezdett Amber orra előtt a papírokkal.

– Tudod, mit gondolok? Nem vagy alkalmas erre a munkára, és el kellene adnod az üzletet, még mielőtt csődöt kell jelentened.

Szegény Ambernek a sokktól elakadt a lélegzete is.

– Kérlek, Ivy! Próbáld megérteni! Ez anya virágüzlete volt. Nagyon szerette.

A nyílegyenes frufu alól rátekinthető komor szempárban egy csöpp megértés sem tükröződött.

– Az anyád mindig kiegyenlítette a számláit. Ő ugyanis hallgatott rám.

Amber összerezett. Fájt neki a szemrehányás. Főleg mivel nagyon jól tudta, hogy Lise sem mindig tudta kifizetni a tartozásait. De szó sem lehetett arról, hogy vitába bocsátkozzon Ivyval.

Az anyja halott volt, és ő elviselhetetlennek érezte, hogy Ivy mégis folyton rátereli a szót. Miért nem képes egyszerűen békén hagyni? – tette fel magában a kérdést Amber immár sokadszorra.

Mióta feladta a hivatását, hogy szegény anyját ápolhassa, nem volt egyetlen nyugodt pillanata sem.

– Láttad már, mennyibe kerülnek a hosszú szárú rózsák? – siránkozott Ivy.

– Miért nem tudsz olcsóbb árut beszerezni? Soha nem fogod megérteni, ugye?

– Minden szava túsúrásként érte Ambert. – És mi ez itt? Hogyan rendelhetél fréziát szezonon kívül? Ezt nem engedheted meg magadnak.

Amber komoly erőfeszítés árán uralkodott magán.

– Ez volt anya kedvence. – Majd könnyekkel a szemében még hozzátette: – Fontos, hogy illatos virágok is legyenek a kínálatban.

– Ostobaság! Az illat luxusát most nem engedhetjük meg magunknak.

Még tíz perc zárásig, állapította meg Amber, miután lopva ellenőrizte a karóráját. Ivy bizonyára csak jót akar, de ő képtelen tovább elviselni az éles hangját. Kimerülten felállt.

– Elnézést, Ivy. Megöl ez a migrén. Le kell dőlnöm. Kérlek, zárj be helyettem!

Az anyád sosem zárt be korábban! – rítt le az asszony vonakodó arckifejezéséről.

Persze ez sem felelt meg a valóságnak, de Ambernek nem volt ereje vitatkozni. Mi értelme lett volna?

Elsietett a cserepes növények és egy sor százalmas virágcsokor mellett, és kisiklott a könyvelő karmai közül, még mielőtt újabb tanácsokkal zaklathatta volna. Amikor a lift felé tartva elhaladt a többi elegáns üzlet kirakata előtt, csak még erősebb lett a fejfájása.

Otthon, a kilencedik emeleten a változatosság kedvéért ezúttal áldott csend uralkodott. Kinyitotta az ablakot és a balkonajtókat, majd kiszedegette a hajából

a csatokat, amitől a derekáig omlottak le a fürtjei. Ezután levetkőzött, és végignyúlt az ágyon. Az idegei pattanásig feszültek.

Behunyta a szemét. Ha még mindig balettozna, akkor most egy kemény próbával teli nap után éppen hazafelé tartana a villamoson, Csajkovszkijt dúdolna maga elé, jóleső fáradtságot érezne az izmaiban, és elégedett lenne a világgal.

Vajon lesz még valaha annyira boldog az életben?

Hirtelen nyugtalanító gondolat villant belé. Mi lesz, ha a bevásárlóközpont menedzsmentje nem hosszabbítja meg a szerződését? A jövővel kapcsolatos féltelmei nem hagyták aludni, és eltartott egy darabig, míg végül legyűrte a kimerültség, és elszunnyadt. Az öböl felől érkező frissítő fuvallat hatására a fejfájása is alábbhagyott lassan.

Már majdnem mély álomba merült, amikor valami nagy zajba még a padló is beleremegett. Rémulten kipattant a szeme, és dobogó szívvel hallgatózott. Ahogy az várható is volt, a szomszédból jött a lárma.

– Ez felháborító!

Szitkozódva kiugrott az ágyból, magára kapott egy szoknyát és egy tiszta felsőt a szekrényből, majd meztláb sietett ki a folyosóra, és bedörömbölt a szomszédja ajtaján.

Éppen újra dörömbölni akart, amikor feltárult az ajtó, és ő állt előtte. Teljes életnagyságban, háromnapos borostával és koromfekete szempillákkal, amelyek ezüstöskéken csillogó szempárt kereteztek. A férfi hanyagul az ajtófélfának támaszkodott, és olyan mohó tekintettel mustrálta végig, mintha ott helyben fel akarná falni.

– Helló, Amber! – szólalt meg izgatóan mély hangon. – Milyen kedves, hogy benéz hozzánk.

– Fűlsiketítő ez a lárma – nyögött fel a lány rekedten. – Éppen aludni próbálok, és szörnyen zavar ez a zenebona.

Guy felvonta a szemöldökét.

– Este hatkor? Nincsenek barátai, akikkel elmehetne szórakozni? – Már éppen be akarta csukni az ajtót, de Amber gyorsan az ajtórésbe dugta az egyik lábát.

– Egy pillanat! Vannak barátaim, nagyon is sokan. De mivel maga minden áldott este veri Jean zongoráját... – Amber mérgesen csóválta meg a fejét. Jean szép Steinwaye... – Emiatt arra kényszerülök, hogy este hatkor aludjak.

A férfi hitetlenkedve meredt rá.

– Nem szereti a zenét?

Még hogy nem szereti a zenét! Éppen ő, aki már azelőtt megtanult táncolni, hogy járni kezdett volna! Haragosan szikrázó szemmel mérte végig a szomszédot.

– Imádom a zenét. És a hangsúly a *zenén* van. Figyeljen, eddig próbáltam udvarias maradni, de tudok én máshogy is viselkedni. Ha nem hagyja abba azonnal a zajongást...

– Igen? Mi lesz akkor? – válaszolta a férfi kihívóan, és olyan sóvár pillantással mérte végig Ambert, hogy a nőt elöntötte a forróság.

A nagy sietségben egy nagyon vékony felsőt kapott magára a szekrényből, és melltartó sem volt rajta. Nem csoda, hogy a pasinak kocsányon lógott a szeme! A készítés, hogy gyorsan összefonja a kezét a melle előtt, csaknem leküzdhetetlen volt.

– Vonzódom a nőkhöz, akik nem tesznek lakatot a szájukra – folytatta a férfi pajkos mosollyal. – Szóval, mit tervez velem, ha nem engedelmeskedem?

A folyamatos alváshiány, a jövője miatti aggodalom és az Ivy által okozott bosszúság annyira felidegesítette Ambert, hogy legszívesebben arrogáns szomszédja torkának ugrott volna. A férfit szemmel láthatóan nagyon mulattatta az ő gyilkos tekintete.

– Kérem, ne! – könyörgött nevetve. – Jöjjön inkább be, együtt bizonyára találunk valami megoldást.

– Figyeljen, Mr... – sziszegte a lány ingerülten.

– Guy. Guy Wilder. – A férfi szép szája ellenállhatatlan mosolyra görbült.

Amber megpróbált nem a hatása alá kerülni.

– Mindegy. Kérem, próbáljanak máshol a zenekarával! Ha nem hagyják abba a zajongást, akkor a közös képviselőhöz fordulok a panaszommal.

– Miért heveskedik ennyire? – kérdezte a férfi vidáman.

– Tudja Jean egyáltalán, hogy itt van? – érdeklődött Amber, válasz nélkül hagyva a kérdést.

– Szeretett nénikém külön megkért rá, hogy a távollétében vigyázzak a lakására. Nyugodtan felhívhatja, ha nekem nem hisz.

– Jean és én barátok vagyunk. Soha nem hagyná, hogy maga bosszantsa a szomszédokat az állandó próbákkal.

– Nem is próbálunk állandóan – felelte Guy higgadtan. – Dalokat írok. A bandának, amelyet az előző két este hallott – és nem mindenki részesülhet ebben a szerencsében, ezt csak mellékesen jegyzem meg – szüksége volt egy helyre, ahol összejöhetnek. Mivel nemsokára fellépésük lesz, muszáj gyakorolniuk. És ez azt jelenti...